

ROGER HODGSON

Qué maravilloso concierto ofreció Roger Hodgson con su banda en Pedralbes, y es que siempre es una alegría disfrutar de un concierto de Roger, porque siempre da algo más a su público, nunca me canso de asistir a sus shows! Las buenas canciones no necesitan mucha decoración. Cuando tienes buenas canciones todo lo que tienes que hacer es tocarlas y vaciarte, dejar el corazón en cada una, y eso es lo que hace Roger. ¿Cuál es la receta para una buena canción? Creo que Roger la tiene, y es: buenas letras, buena música, buena interpretación y algo más que nadie sabe lo que es y que es lo que realmente importa, esa es la clave, eso es lo que Roger hace, y es por eso que sus conciertos son tan especiales, ya que cuando se asiste a uno, sientes que tienes que verlo una y otra vez, no importa cuán lejos tengas que viajar. Vale la pena! No he visto comunicación entre artista y su público como la que Roger mantiene. En sus conciertos puedes experimentar muchos sentimientos diferentes, y todos buenos. Es una emoción, una explosión, escalofríos y la piel de gallina, todo al mismo tiempo ... -Ana López (timeout.cat)

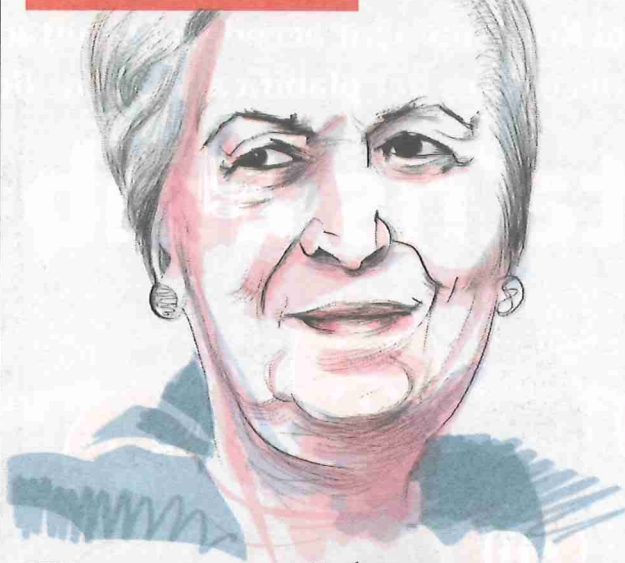
BARS DE TOTA LA VIDA

En aquesta categoria, i també en la de menjar barat, jo us recomano el Raconet d'Urgell (Urgell, 49). Ambient fantàstic, és petit i acollidor. Tant el menú del migdia com les tapes i pintxos són obra de la propietària i la seva mare. -Mayte (timeout.cat)

Les nostres portades

Per la cara

ORIOL VALET

Encarnació Martorell

Alumna de la República i escriptora per casualitat històrica, recorda els anys 30 del segle passat. Per Ada Castells

Després d'*Amb ulls de nena* i *Cartes d'amor i de dol*, Viena us acaba de publicar *Mestres i alumnes de la República*, un llibre escrit pel pedagog Salvador Domènech, en el qual apareixen les vostres redaccions escolars i les cròniques que fèieu durant la guerra. És important preservar la memòria?

Sí, a molta de la gent del meu temps, el millor que ens va passar va ser poder anar a les escoles de la República, tenir uns mestres que ens estimessin i que ens donessin uns valors. A casa meva hi havia força llibres, però eren en castellà. Gràcies a la biblioteca de la meva escola, vaig començar a llegir en català. Ens feien fer unes fitxes perquè diguéssim com havíem aconseguit fer-nos nostres les històries que llegíem. Com més de pressa llegies, més llibres podies anar agafant, i me'n vaig fer un fart! Gràcies a això, he

pogut anar escrivint perquè el que vivia de nena i de jove no se m'oblidés.

A la vida sempre us ha acompanyat el fet d'expressar-vos amb la paraula, però mai no havíeu imaginat de publicar. No, va ser perquè precisament

“Vaig haver de madurar molt aviat i ja entenia el valor de la bona escriptura

el Salvador Domènech estava preparant un llibre sobre les escoles de l'Ajuntament de Barcelona durant la República, ja fa uns anys. Ell no volia recollir només documentació sinó també testimonis vius, i es va posar en contacte amb mi. Va ser quan li vaig dir que durant la guerra,

d'adolescent, jo havia escrit un dietari. Es va entusiasmar! Va ser ell qui el va portar a Ara Llibres i va tenir molt bona rebuda. *Amb ulls de nena* ha estat traduït al castellà, al francès i al portuguès. No m'ho hauria pensat mai. Per mi eren llibretes que havia desat i oblidat. A més, en temps de Franco era impensable intentar treure-les de l'amagatall. Però tenir-les no va ser cap acte de valentia. Les vaig guardar i no hi vaig pensar més.

A Mestres i alumnes de la República apareixen les vostres redaccions escolars i ja als dotze anys precisau que no és cert que un llibre sigui com un bon amic, sinó que només un bon llibre amb qualitat literària és un bon amic.

Vaig haver de madurar molt aviat i ja entenia el valor de la bona escriptura, però la vida no em va permetre dedicar-m'hi.

Sí, no heu tingut una vida fàcil...

El dietari de guerra ningú no va saber que l'escrivia. Ho feia perquè hi tenia facilitat i volia deixar testimoni, sobretot, d'una revolta, però les cartes que es van publicar a Angle sí que les vaig fer per un motiu molt concret: volia que el meu segon fill, que al final no les podrà llegir perquè té una deficiència, sabés qui va ser el seu germà, mort als tres anys d'una meningitis, i qui va ser el seu pare, que ens va abandonar quan ell era un nadó. La mort d'un fill és el pitjor que et pot passar.

Un altre testimoni que ens heu deixat és a través del muntatge teatral *Subterrànies*, sobre l'evolució entre bombes que aquest mes de juliol es pot tornar a veure de divendres a diumenge al Refugi 307.

Sí, quan ho vaig veure, em vaig emocionar. Es tracta d'un espectacle dins del refugi per explicar les vivències de les dones i els nens que van resistir els bombardejos. La Itziar Castro em va venir a veure per documentar-se i els ha quedat molt bé.

12

anys tenia l'Encarnació quan en una redacció defensava ja el poder de la literatura.